

Tôi Viết TÊN ANH.

PTMX Lưu Phúc.

Viết về một người bạn cùng khóa, cùng Trung Đội 5, khóa 21 SQCBPB, cùng phục vụ Binh Chủng TQLC cho đến ngày bị bắt buộc giải tán đơn vị theo lệnh của vị Tổng Thống sau cùng trong Đế Nhị Cộng Hòa.

Tên Anh là Vũ Quang Vinh, sống vinh quang mà chết cũng anh hùng. Như một nén hương lòng để tưởng nhớ đến Anh, một người bạn và một người Anh đã là niềm hãnh diện của những người cùng chung khóa học. Đồng thời, xin thay lời thăm hỏi gửi đến Bà Quả Phụ Cố Đại Úy Vũ Quang Vinh cùng gia-đình.

Tôi không biết khi học Giai Đoạn I tại Trường Bộ Binh Thủ Đức, SVSQ Vũ Quang Vinh thuộc Đại Đội nào. Vì được vớt cho theo học ngành Pháo Binh, nên khóa 21 CBPB khai giảng hơn một tuần lễ, tôi mới có phương tiện từ Sài Gòn ra Nha Trang và đi xe đò hành khách đến Trường Pháo Binh. Vì trẻ, tôi được cho vào Trung Đội 5 dù tên tôi là vắn P trong đó có SVSQ Kỹ Luật Vũ Quang Vinh và hai vị SQTQLC học bổ túc Pháo Binh : Tr/Úy Nguyễn Minh Hoàng và Ch/Úy Trần Kim Tỷ (Tỷ già).

Nhà trường chọn Vinh phụ trách kỷ luật của khóa học thật quá đúng. Anh giữ tác phong đứng đắn, quân phục nghiêm chỉnh, lời nói chừng mực, không ồn ào, không đùa giỡn. Hàng ngày Vinh đến lớp sau khi đi kiểm soát từng phòng của từng Trung Đội. Cuối tuần duyệt qua những SVSQ

Cố Đại Úy TQLC Vũ Quang Vinh

hường phép trước khi xuất trại. Anh chàng nào chưa xong việc gọn gàng giường và tủ, tóc dài, quân phục chưa nghiêm chỉnh...Vũ Quang Vinh thẳng tay “cúp phép”.

Tôi thuộc “con bà phước”, không thân nhân, không người quen tại Thành Phố Nha Trang, “tiền lính tính liền”, nên anh hai (tiền) không cho phép ngao du ngắm cảnh, ngắm người nơi bãi biển Nha Trang. Bởi vậy tôi “phốt lờ những cảnh cáo của SVSQ Kỹ Luật”. Điều này khiến cho Vinh chú ý đến tôi. Trẻ người, non dạ, ham chơi hơn ham học, mà Trường

Pháo Binh thi cứ đúng giờ đèn điện tắt, các anh khác mua đèn cầy (nén) thắp lên để học bài; chỉ có một số ít trong đó có tôi trùm mền ngủ, tới đâu hay tới đó. Nhưng nhờ Trời thương, tôi dễ dàng vượt qua những bài thi sát hạch về Trung ương Tác xạ, Địa hình, Chiến thuật, Chiến cụ Đạn dược....

Một hôm Anh Vinh hỏi tôi “sao không thấy bạn đi phép cuối tuần”. Tôi trả lời “không có tiền, không người quen, nên tôi không đi phép, cuối tuần lang thang Dục Mỹ, hay Ninh Hòa cũng vui rồi”. Có lần Anh và tôi cùng đến phiên canh gác, Anh trò chuyện cởi mở chứ không giữ thái độ nghiêm nghị như thường ngày. Từ đó Anh luôn lưu ý đến tôi và đối xử với tôi như người anh , vì Anh lớn tuổi hơn tôi nhiều (Anh tuổi Sửu, tôi tuổi Dậu).

Cùng Trung Đội 5, Vinh có người bạn thân là Nguyễn Ý. Hai anh này cùng có người yêu là hai người bạn gái, họ là cô giáo dạy cùng trường nào

Sóng Thần

đó tại Thành Phố Nha Trang. Nên hai chàng chuẩn Pháo Thủ thường rủ nhau đi phép. Mãn khóa học, Vinh kết hôn với người yêu, còn Nguyễn Ý thế nào, tôi không biết.

Thời gian khóa học chấm dứt vào ngày 8 tháng 6 năm 1966. Chia tay, đường đời mỗi người một nơi. Pháo Binh TQLC chọn 3 người, tôi may mắn là một trong 3 Pháo Thủ tình nguyện phục vụ Binh Chung. Cuối năm 1966, Vũ Quang Vinh hoán đổi với Tr/Úy Nguyễn Văn Nhựt để từ Tiểu Đoàn 38 PB về TĐPB/TQLC, vui mừng gặp lại cựu SVSQ Kỹ Luật.

Chúng tôi có dịp cùng “vác máy Đê-Lô” trong cuộc hành quân Đông Hà, Gio Linh, Trung Lương, Cồn Tiên, Cửa Việt, Hải Lăng, Triệu Phong thuộc tỉnh Quảng Trị vào những tháng đầu của năm 1967. Được lệnh của TĐT(Th/Tá Nguyễn Văn Trước), tôi đi thẳng từ vùng hành quân thuộc BKTĐ ra phi trường, tăng phái Pháo Đội B, không kịp thì giờ chuẩn bị quân trang cho vùng khí hậu lạnh, cũng như tiền cạn kiệt, may nhờ Anh Vinh giúp trong cơn túng thiếu nên cũng mua được một mền Mỹ (bán tại chợ Đông Hà) và có tiền đưa đệ tử mua thêm lương thực, cà phê, thuốc lá trước ngày Đê-Lô bên cạnh các Chiến Sĩ Tiểu Đoàn 5/TQLC cùng với người bạn K.21 khác là Cao Khắc Minh.

Lần thứ nhì, chúng tôi lại có cơ hội cùng Đê-Lô cho Tiểu Đoàn 1/TQLC để giải tỏa Cỏ Đỏ Huế trong Tết Mậu Thân. Toán Tiên Sát Viên Vĩnh Long (danh hiệu của Vinh) đi cạnh BCH/TĐ. Toán Đê-Lô Phúc Yên (Lư Phúc) đi với các Đại Đội. Trong trận chiến thắng oanh liệt này của Chiến Đoàn A/TQLC, Vũ Quang Vinh được thăng cấp đặc cách Tr/Úy nhiệm chức (một điều ít xảy ra đối với PBTQLC). Nhưng vì lý do nào chúng tôi không biết,

TĐPB/TQLC không đề nghị điều chỉnh Tr/Úy thực thụ cho Vinh. Anh mang cấp bậc Trung Úy nhiệm chức 1 năm rưỡi và cùng thăng cấp Tr/Úy thực thụ thường niên cả khóa 21CBPB. Tôi nghĩ đó là một sự bất công đối với một Pháo Thủ có chiến công như Vũ Quang Vinh.

Tháng 7 năm 1968, Tr/Úy Vũ Quang Vinh nhận chức vụ Chỉ huy Trại Yết Kiêu do Trung Tâm Huấn Luyện giao lại cho TĐPB. Th/Úy Lư Văn Phúc SQ Thám Sát Địa Hình kiêm SQ phụ tá của Tr/Úy Vinh. Anh ấy là người tự khép mình vào

kỷ luật. Tôi một người phóng túng. Thế mà lại làm việc rất hợp nhau. Vinh chưa bao giờ khiển trách tôi điều gì trong suốt thời gian gần hai tháng tôi làm phụ tá cho Anh.

Rời Trại Yết Kiêu cuối tháng 8/1968, tôi theo Pháo Đội A 105 ly ra Trường Pháo Binh khảo hạch. Cuối năm 1968 PĐA hành quân vùng Tân Uyên, Biên Hòa.

Chúng tôi không có điều kiện liên lạc, mỗi người phục vụ tại Pháo Đội khác nhau. Thời gian này, PBTQLC chỉ có 3 Pháo Đội tác xạ, nên mỗi Pháo Đội hành quân theo một Chiến Đoàn của TQLC, hoặc tăng phái cho các vùng theo nhu cầu của Bộ TTM.

Tháng 1 năm 1969, Tiểu Đoàn 1 và 2PB/TQLC thành lập cùng thời gian với sự ra đời của BCH/PBSD. Tháng 2/1969, tôi nhận lệnh trình diện Pháo Đội C đang hành quân tại khu vực Phú Hòa Đông, Ba-Ri, Tân Quy, Bến Cỏ thuộc tỉnh Bình Dương. Xe tiếp tế đưa tôi đến vị trí PĐC, bất ngờ lại gặp Vũ Quang Vinh đang giữ chức vụ Trung Đội Trưởng Tr/Đội I C. Đ/Úy Trần Văn Nhẫn PĐT giao tôi trách nhiệm Tr/Đội 3C. Người bạn khác của tôi là Trịnh Văn Ngựet SQLLPB cạnh Chiến Đoàn A. Vinh không hướng dẫn tôi kỹ thuật Pháo Binh, vì Anh biết phương diện này tôi rất khá, Anh chỉ nhắc tôi đừng buông thả như lúc còn đi Đê-Lô. Tôi âm-ừ cho qua, nhưng sau này ngẫm nghĩ thấy lời khuyên của Vinh hữu ích.

Bằng đi khoảng gần một năm rưỡi, thời gian tôi học Anh ngữ và thụ huấn hai khóa Căn Bản TQLC & Pháo Binh Hoa Kỳ. Về nước vào 30/10/1970, sau một tuần phép, tôi đáo nhậm hành quân khu vực TĐ1PB đang yểm trợ cho Lữ Đoàn 369/TQLC tại vùng Neak-Luong, Pa Nam, Kompong Trabeck trên đất nước Campuchia vào thượng tuần tháng 11 năm 1970. Những bạn tôi thăng tiến trong Binh Nghiệp, Tr/Úy Nguyễn Thành (K.21) PĐT/PĐCH Lôi Hóa; Tr/úy Vũ Quang Vinh PĐT/PĐ I Nỏ Thần, có Trịnh Văn Ngựet phụ tá của Vinh. Thời gian đó PĐ I tăng phái cho TĐ1PB, nên sáng nào Vinh cũng bảo người mời tôi sang ăn sáng, uống cà phê với Vinh và Ngựet, nhắc chuyện xưa, chuyện nay vui như tết.

Từ tháng 2 năm 1971, chiến trường trở nên khốc liệt và dữ dội hơn. Sư Đoàn TQLC tham chiến với hành quân Lam Sơn 719. Mỗi Tiểu Đoàn

Pháo Binh yểm trợ trực tiếp một Lữ Đoàn TQLC. Chúng tôi phục vụ các đơn vị khác nhau, nên chỉ gặp nhau trên hệ thống tác xạ Pháo Binh.

Ngày 30/3/1972 trận chiến “Mùa hè” bùng nổ, csBV xua trên 6 Sư Đoàn tấn công vùng địa đầu giới tuyến. Sư Đoàn TQLC được không vận đến chiến trường để cùng các đại đơn vị bạn đánh tan quân cs xâm lăng, chiếm lại Thị Xã và Cổ Thành Quảng Trị vào ngày 15/9/1972, viết lên bản Thiên Hùng Ca bằng mạng sống, bằng sự hy sinh cao cả, bằng máu, bằng xương, bằng mồ hôi và nước mắt qua bao nhiêu nỗi khổ cực, nhọc nhằn của tất cả những người Chiến Sĩ TQLC anh hùng, trong đó có Pháo Đội K Nỏ Thần của Đại Úy Vũ Quang Vinh (Anh Vinh bàn giao Pháo Đội I cho Đ/Úy Phan Văn Kính để đi học, sau khi tốt nghiệp về đơn vị, đảm nhận chức vụ PĐT/PĐK từ tháng 3 năm 1972).

Tôi xin trích một đoạn văn mà Tr/Tá Trần Thiện Hiệu (danh hiệu Hà Nội), TĐT/TĐ3PB/TQLC viết về chiến công của Vũ Quang Vinh, người Pháo Đội Trưởng giỏi, luôn luôn được Tr/Tá Hiệu tin tưởng và trao trọng trách với những nhiệm vụ “impossible”. Đây chuyện kể trong trận đánh tại Chính An gần giồng sông Mỹ Chánh vào ngày 13/5/1972.

“ Hà Nội, Vinh Long gọi”.

“Vinh Long, nghe rõ trả lời”.

“Trình Thẩm quyền, bây giờ tôi phải tay đôi với tụi nó đây”.

“Vinh Long cố gắng lên, nếu có gì bất trắc hãy theo kế hoạch 2”.

“Nghe rõ, tạm chấm dứt”.

“Từ vị trí phòng thủ các Pháo Thủ của hai Pháo Đội 105 ly và 4 khẩu 155 ly đang trực xạ ngăn chặn chiến xa địch

“Tôi nhìn về phía trước, thấy một chiến xa địch đã bị Pháo Thủ của Pháo Đội K bắn cháy.....

Khi đến thăm PĐK lúc chiến trường còn đang bốc khói, Đại Bàng Hà Nội viết:

“Tôi quan sát và nhận thấy chiến xa bị bắn hạ đầu tiên chỉ còn cách vị trí pháo khoảng 150 mét. Chiếc PT 76 này tốc độ xung phong chạy 30 cây số một giờ. Một phút nó chạy được 500 mét, như vậy chỉ chậm 18 giây là nó đã vào giữa vị trí Pháo Đội K. Thắng bại chỉ có 18 giây mong manh này thôi....”

Chỉ câu nói : *“Tôi tay đôi với tụi nó đây, anh đã là anh hùng, anh Vinh ạ !”*

(Ngưng trích bài Tôi Tay Đôi Với Tụi Nó Đây, tác giả Tr/Tá Trần Thiện Hiệu, đăng trong Website THTQLC phần Chiến Sử).

Năm 1974, Thủy Quân Lục Chiến trên đà phát triển, với sự thành lập Lữ Đoàn thứ tư : LĐ468, BTL/SĐ giao trọng trách cho vị Lữ Đoàn Trưởng thâm niên nhất, kinh nghiệm chiến trường nhất là Đại Tá Ngô Văn Định ; đồng thời PBTQLC cũng sẽ có Tiểu Đoàn 4PB. Nhưng để làm nền tảng cho Tiểu Đoàn PB mới, cần phải có một Pháo Đội đầu tiên, không ai khác hơn, chính Đ/Úy Vũ Quang Vinh được cấp trên chỉ định thành lập Pháo Đội P 105 ly. Đây là Pháo Đội tác xạ thứ 10 của PBTQLC, và Pháo Đội này cần người chỉ huy giỏi, có óc tổ chức, có khả năng huấn luyện các Pháo Thủ, có tác phong gương mẫu và đặc biệt phải có uy tín với các đơn vị bạn. Chỉ Vũ Quang Vinh mới có đủ mọi yếu tố ấy. Các Pháo Đội Trưởng khác cũng có khả năng, nhưng không thể nào có kỷ luật tự giác như Vinh.

Khi Sư Đoàn TQLC về đến Vũng Tàu đầu tháng 4 năm 1975, Vinh nhận lệnh bàn giao Pháo Đội P cho người SQ Pháo Đội Phó: Tr/Úy Ông Văn Diệm. Anh thuyên chuyển về Tiểu Đoàn PB2/TQLC đảm nhận chức vụ Trưởng Ban 3 (SQ Hành Quân & Huấn Luyện) vì đơn vị này đang thời kỳ tái trang bị và huấn luyện trước khi tham chiến, cần có Sĩ Quan tham mưu giỏi về huấn luyện và giỏi kế hoạch hành quân. Một lần nữa, cấp trên đã tin nhiệm Vũ Quang Vinh trong số 10 Pháo Đội Trưởng PĐ tác xạ và 4 Pháo Đội Trưởng PĐ Chỉ Huy(BCH/PBSĐ và các TĐPB).

Vận nước suy vong, chúng ta bị bắt buộc buông súng. Sau ngày 30/4/1975, Quân, Cán, Chính VNCH đều bị đưa vào các trại tù cải tạo. Một sự bất ngờ, chúng tôi một số bạn hữu gặp nhau trong trại tù Long Giao thuộc tỉnh Long Khánh.

Anh Vinh thuộc lán (nhà, đội) 3, một người bạn khác ở lán 5(hay 6, tôi quên), còn tôi ở lán 1 thuộc Tiểu Đoàn 1(vc), Đoàn 776 Long Giao.

Anh em thỉnh thoảng gặp nhau trên đường đi lao động. Anh khuyên tôi : “giữ gìn sức khỏe”. Anh vẫn đối xử với tôi như anh đối với em.

Khoảng 6 tháng sau, trong lần “kiểm thảo”. Bọn cai tù tập trung tất cả các tù nhân (chúng gọi

là cải tạo viên) cấp Đ/Úy trong một hội trường cũ của Tr/Đoàn 48/SĐ18BB. Mọi người đều ngồi xếp dưới đất, và nghe bọn cs “lên lớp”. Lần lượt các anh bị chỉ định bởi “quản giáo” của từng lán, lên đọc bản kiểm thảo. Ai nấy đều tự kiểm thảo với những điều chung, mà người nào cũng đã biết. Ngồi cùng nhau lẫn trong gần cả ngàn người, chúng tôi Thành, Khởi, Phúc chột “điếng hờn” khi thấy Vũ Quang Vinh bước lên đọc “kiểm thảo”.

Giọng Vinh to, rõ ràng và đầy vẻ tự tin :

“ Tôi Đ/Úy Vũ Quang Vinh, phục vụ đơn vị PBTQLC....đảm nhận chức vụ PĐT, TB3 Tiểu Đoàn.....chỉ huy bắn cháy chiến xa của quân Bắc Việt, từng chỉ huy..... và..... ”.

Sau khi Vinh đọc xong bài “kiểm thảo”, tên Chính Ủy của Đoàn 776 đứng dậy, rời khỏi ghế ngồi, sửa lại túi sách bên hông trái, chỉnh bao súng (có lẽ K54) bên hông phải, lấy kính râm (màu tối đen) đeo lên mắt, bước lên micro, nói những điều sáo rỗng, đại ý hấn khen : “cải tạo viên Vũ Quang Vinh đã thành thật khai báo, thành khẩn kiểm thảo, không nói chung chung như các anh cải tạo viên khác.....Chúng tôi đánh giá cao tinh thần học tập cải tạo của cải tạo viên Vũ Quang Vinh...”.

Anh em chúng tôi chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, không thể nào nói ra những suy nghĩ của mình, vì chung quanh chúng tôi còn những người khác, mình chưa hề quen biết, chưa biết tính tình của họ.

Vài tuần lễ sau đó, được nghe anh em cùng trại xầm xì rằng : “ lán trưởng lán 3 có thái độ hồng hách với anh em, trái lại anh ta nịnh bợ các cai tù “.

Một lần xích mích(tôi không biết lý do), chỉ nghe kể lại rằng : anh lán trưởng lán 3 ý rằng trẻ và to khỏe hơn Vinh, nên anh ta sùng sộ. Ai dè Vinh đã từng là tay “boxer” cừ khôi lúc chưa mặc áo lính. Chỉ trong vài phút sô sát, mặt của anh lán trưởng lán 3 ăn vài đấm của Vinh. Anh em khác can ra, cả hai người được đưa lên văn phòng cai tù viết bản tự khai.

Tưởng đâu mọi chuyện êm xuôi. Khoảng tháng 1 năm 1976, chúng tôi chuyển trại lên khu đồi gần hàng rào, một đêm bọn cai tù với súng AK 47 của bọn bảo vệ, đến từng lán đọc tên và bắt 7 người tù của trại, đem nhốt Conex, trong đó có Vũ Quang Vinh.

Thời tiết Long Giao nóng nực như nung người, 7 Đ/Úy QLVNCH bị bọn cs nhốt trong một Con-

ex thì cực hình nào hơn !? Mỗi ngày chúng cho từng anh ra ngoài làm vệ sinh cá nhân khoảng nửa tiếng đồng hồ. Suốt thời gian giam giữ trong Conex không tắm rửa, thì đã man nào cho bằng bọn cs hành xử với các SQ tù nhân của chúng.

Đầu tháng 7 năm 1976, chúng chuyển chúng tôi lên xe bít bùng, đưa đi đâu, không ai biết, chỉ khi đến Tân Cảng mới biết là cs đưa chúng tôi đi chuyển bằng tàu thủy. Mọi người đoán: ra Côn Đảo, ra Phú Quốc, hay ra đảo hoang nào đó.... nhưng lên đèn trên tàu, nhìn ánh nắng mặt trời mỗi khi chúng mở cho chúng tôi thở chút không khí, anh em đoán là tàu thủy đi về hướng Bắc. Lúc cập bến Bãi Cháy, Hải Phòng, biết chắc rằng cs đưa chúng tôi ra miền Bắc giam giữ, vì chúng biết người dân miền Nam vẫn thương yêu, đùm bọc các Quân, Cán, Chính VNCH.

Từ lúc rời Long Giao, chúng tôi không hề gặp lại Vũ Quang Vinh và 6 người bạn khác cùng bị nhốt trong Conex một lượt với Anh. Những tin đồn rằng Anh vượt ngục thành công, và tập hợp được một số anh em quân nhân VNCH để tiếp tục kháng chiến chống cs tại khu vực Phương Lâm, hay Lâm Đồng..., hoặc đồn rằng khi bọn canh gác mở Conex để giải các Anh lên xe bít bùng, các Anh đã cướp súng bọn chúng, nhưng không thành và bị chúng sát hại thủ tiêu... **Tất cả chỉ là tin đồn.** Không một ai, kể cả vợ con của Anh Vinh gặp hay nhận được thư tín gì của Anh.

Đã hơn 38 năm qua, hình ảnh Anh Vinh không phai nhòa trong tâm trí của tôi.

Tôi luôn luôn coi Vinh như một người Anh, dù rằng chúng tôi chỉ là những người bạn cùng khóa học CBPB và cùng phục vụ ngành Pháo Binh trong Binh Chủng.

Anh Vinh !

Ở một nơi nào đó, miền xa xôi phân cách với quả địa cầu, tôi chắc rằng Anh đang thanh thân. Anh đã trả xong nợ nước, trọn tình nghĩa với anh em trong đơn vị. Chỉ thương vợ con Anh vẫn mong mỗi một phép lạ Anh trở về đoàn tụ với gia đình sau gần bốn chục năm ly biệt.

Nhớ đến Anh, **Tôi Viết Tên Anh** trong gió, trong mây, trong tâm tưởng. Ước mong Anh mãi mãi **Sống Anh Hùng, Chết Cũng Anh Hùng như Tên Gọi Của Anh : Quang Vinh.**